

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/374/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814209802
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3814209802.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Olgy Lichnerovej v spore žalobcu 1) E., 2) T. proti žalovanému T., o zrušenia hlasovania vlastníkov bytov A. zo dňa 18.05.2014 a iné, na odvolanie žalobcov 1), 2) proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. júna 2017, č.k. 5C/83/2014-138, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobcom 1), 2) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1), 2) (po upresnení žaloby) domáhali zrušenia hlasovania vlastníkov bytov zo zhromaždenia spoločenstva zo dňa 18.05.2014 vo všetkých bodoch, t. j. hlasovania týkajúceho sa odsúhlasenia dobrovoľnej dražby bytu č. X, hlasovania týkajúceho sa súhlasu s opravou strechy v hodnote 3.500 Eur, prikázania žalovanému, aby im (žalobcom) umožnil nahliadnuť do agendy A. týkajúcej sa správy domu alebo čerpania fondu prevádzky, údržby a opráv a uloženia povinnosti žalovanému určiť výšku dlžnej sumy žalobcov 1), 2) voči A. na úhradu služieb spojených s užívaním bytu a úhrad do fondu prevádzky, údržby a opráv, ktorá bola dôvodom na odsúhlasenie dražby bytu. O náhrade trov konania vyslovil, že priznáva žalovanému náhradu trov konania voči žalobcom 1), 2) v celom rozsahu spoločne a nerozdielne.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia 1), 2) sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu č. X na X. poschodí vo vchode č. X v bytovom dome súp. č. XXX v C.. Z výpisu z registra spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyplýva, že v uvedenom bytovom dome je zriadené A., ktoré vzniklo dňa 27.12.2001. Podľa výpisu z registra ako predseda spoločenstva je zapísaný T., a to od 26.8.2011. Z výpisu z LV č. XXXX pre k.ú. C., ako aj z výpovede žalovaného vyplýva, že spoločenstvo vlastníkov bytov má 4 členov. Z pozvánky predloženej žalobcami vyplýva, že na deň 18.5.2014 o 17.00 hod. bolo A. zvolané zhromaždenie s programom - 1. zateplenie bytovky, oprava strechy, 2. vyúčtovanie 2013, 3. rôzne. Z prezenčnej listiny z uvedeného zhromaždenia (označené ako „schôdza A.“) vyplýva, že sa ho zúčastnili všetci členovia SVB. Zo zápisnice tohto zhromaždenia vyplýva, že vyúčtovanie za rok 2013 prevzali všetci účastníci, predpis mesačnej úhrady platí od 1.7.2014. V bode 3 zápisnice je uvedené, že bytu č. X bola pripomenutá dlžoba na platbách od 6/2013 - 31.5.2014 vo výške 1.151,05 eur a bol vyzvaný, aby do 5 dní vyrovnal svoj záväzok. V bode 4 zápisnice sa uvádza, že sa hlasovalo o dobrovoľnej dražbe v prípade, ak byt č. X nevyrovná svoj záväzok do 5 dní. Za hlasovali 3, nehlasoval 1. V bode 5 zápisnice sa uvádza, že oprava strechy aj s výlezom na strechu bola schválená do 3.500,- eur tak, že za hlasovali 3, nehlasoval 1. V zápisnici sa ďalej uvádza, že schôdza bola predčasne ukončená vzhľadom k tomu, že účastníci bytu č. X neoprávnene nahrávali schôdzu na

audio prístroj napriek upozorneniu, že ostatní účastníci schôdze s tým nesúhlasia. Zápisnicu vypracoval žalovaný.

3. Žalobcovia 1)2) namietali, že nemali vedomosť o tom, že by im vznikol nejaký dlh v súvislosti s platbami za bývanie. Predložili oznámenie A. zo dňa 29.11.2013 v konaní vedenom pred tamojšom súde pod sp.zn. 6C/105/2012, z ktorého vyplýva, že medzi ním a žalobcami došlo k mimosúdnej vysporiadaniu pohľadávky, zo strany SVB bol podaný návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby bytu žalobcov a návrh podaný na súd bol vzatý späť. Následne bol dlh zo strany žalobcov vysporiadaný. Z vyúčtovania služieb za rok 2013 za obdobie mesiacov jún až december vyplýva, že za uvedené obdobie žalobcom vznikol nedoplatok vo výške 109,92 eur. Z prehľadu platieb za služby spojené s užívaním bytu zo strany žalobcov vyplýva, že v roku 2013 žalobcovia nezaplatili úhradu v mesiaci december a v roku 2014 nebola uhradená platba v mesiaci apríl vo výške 62,- eur.

4. Žalovaný uviedol, že v súčasnosti už nie je predsedom A., tejto funkcie sa vzdal 9.2.2016, o ktorej skutočnosti predložil oznámenie zo dňa 7.2.2016 adresované členom A.. Podľa vyjadrenia žalovaného hlasovanie na zhromaždení dňa 18.5.2014 prebehlo v súlade so zákonom, oznámenie o zhromaždení bolo vyvesené na nástenke - takýmto spôsobom sa konanie zhromaždenia oznamovalo vždy. Uviedol, že oznámenie o výsledku hlasovania sa potom doručovalo do schránky každého bytu a neskôr sa doručovalo aj poštou. Nahliadanie do agendy spoločenstva sa nemohlo realizovať tak, že kedykoľvek večer sa niekto bude domáhať takéhoto nahliadnutia. V čase, keď sa vzdal funkcie predsedu spoločenstva, chcel agendu odovzdať, ale nemal ju od neho kto prevziať, preto je agenda uzavretá v priestoroch garáže, ktorej je vlastníkom. Trval na tom, že ku dňu konania zhromaždenia mali žalobcovia dlh na platbách za bývanie vo výške, ktorá bola uvedená v zápisnici, a pozostávala z nedoplatku vyúčtovania za rok 2013, ktoré vypracovalo spoločenstvo vlastníkov bytov a nedoplatku, ktorý vyúčtovala spoločnosť K.. V súvislosti s opravou strechy uviedol, že šlo o celoplošnú opravu strechy, ktorá bola aj riadne vykonaná.

5. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcov, ktorou sa domáali zrušenia hlasovania na zhromaždení vlastníkov bytov a nebytových priestorov dňa 18.5.2014, uloženia povinnosti žalovanému, aby im umožnil nahliadnuť do agendy A. týkajúcej sa správy domu alebo čerpania fondu prevádzky, údržby a opráv a tiež uloženia povinnosti žalovanému určiť výšku dlžnej sumy žalobcov voči A. na úhrade služieb spojených s užívaním bytu a úhrad do fondu prevádzky, údržby a opráv, ktorá bola dôvodom na odsúhlasenie dražby bytu, nie je dôvodná. Žalobcovia pôvodne označili žalovaného ako A., zastúpené štatutárom - predsedom spoločenstva E.. Keďže IČO takto označeného subjektu nezodpovedalo údajom podľa výpisu z registra spoločenstiev vlastníkov bytov, vyzval žalobcov na riadne označenie žalovaného. Žalobca 1) reagoval tak, že žalovaným nie je A., ale fyzická osoba p. E. ktorý bol v čase podania žaloby predsedom spoločenstva. Vzhľadom k týmto rozporom v označení žalovaného súd prvej inštancie vyzval oboch žalobcov, aby sa jednoznačne vyjadrili, koho v konaní žalujú. Žalobcovia jednoznačne uviedli, že žalovaným v konaní je E. (žalovaným posledná známa adresa žalovaného), ktorého mienili označiť ako žalovaného od počiatku. Súd prvej inštancie preto konal ako so žalovaným s p. E.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní o zrušenie hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov na zhromaždení sú pasívne vecne legitimovaní všetci ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí sa musia konania zúčastniť. V prípade, že žaloba smeruje len voči niektorým z vlastníkov, rozhodnutie, ktoré by malo byť v konaní vydané, by nemohlo byť záväzné aj pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí neboli stranami sporu. Takýto rozsudok súdu by teda nebol vykonateľný, pretože by nezaväzoval všetky subjekty, ktoré by zaväzovať mal. Je preto samozrejmé, že stranami sporu o zrušenie hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, alebo určenie neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, určenia neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov a určenie neplatnosti uznesenia musia byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Rovnaký názor v obdobnej veci vyslovil aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp.zn. 5Co/32/2016 zo dňa 16.11.2016. V danej veci však v spore nevystupujú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu, preto súd prvej inštancie žalobu v časti o zrušenie hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov na zhromaždení dňa 18.5.2014 ako nedôvodnú zamietol.

7. Žalobcovia sa tiež voči žalovanému domáhali uloženia povinnosti, aby im umožnil nahliadnuť do agendy A., týkajúcej sa správy domu alebo čerpania fondu prevádzky, údržby a opráv. Uvedenú agendu vedie a spravuje spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktoré je právnickou osobou

a má samostatnú právnu subjektivitu. Pokiaľ sa žalobcovia svojho nároku na nahliadnutie do agendy spoločenstva domáhajú voči žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, nie je v tejto veci daná pasívna vecná legitímácia žalovaného. Žalobcovia si môžu tento nárok uplatňovať voči spoločenstvu ako právnickej osobe. Žalobcovia v konaní zrejme vychádzali z toho, že žalovaný je predsedom spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Predseda spoločenstva je však len jedným z orgánov SVB a jeho štatutárnym orgánom, koná v mene spoločenstva, avšak nemá samostatnú právnu subjektivitu. V konaní tiež bolo zistené, že žalovaný sa funkcie dňa 9.2.2016 vzdal. Vzdanie funkcie zo strany predsedu spoločenstva predpokladá aj ust. § 7c ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., podľa ktorého potom funkciu predsedu až do zvolenia nového predsedu spoločenstva vykonáva člen rady určený radou. V konaní bolo zistené, že po vzdaní sa funkcie predsedu spoločenstva žalovaný chcel agendu spoločenstva odovzdať, nikto ju však nebol od neho ochotný prevziať. Z toho dôvodu je táto agenda stále uložená v priestoroch garáže žalovaného. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že nárok na nahliadnutie do agendy spoločenstva majú žalobcovia voči spoločenstvu ako právnickej osobe, ktoré má povinnosť postupovať tak, aby zabezpečilo jeho riadne fungovanie a fungovanie jeho orgánov. Vzhľadom k uvedenému preto súd aj v tejto časti považoval nárok žalobcov pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie za nedôvodný.

8. V súvislosti s nárokom žalobcov 1) 2), aby súd uložil žalovanému povinnosť určiť výšku dlžnej sumy žalobcov voči A. na úhrade služieb spojených s užívaním bytu a úhrad do fondu prevádzky, údržby a opráv, ktorá bola dôvodom na odsúhlasenie dražby bytu, súd uvádza, že ani v tejto časti nepovažuje nárok za dôvodný. Žalovanému ako fyzickej osobe takáto povinnosť z ničoho nevyplýva a samostatné rozhodnutie o určení výšky dlhu žalobcov nemá pre žalobcov ani žiaden význam. Táto otázka by mohla byť riešená len v rámci dokazovania v súvislosti s dôvodnosťou hlasovania o dobrovoľnej dražbe bytu žalobcov. Súd preto aj v tejto časti žalobu žalobcov 1)2) ako nedôvodnú zamietol.

9. V konaní žalobcovia navrhovali vykonať dokazovanie výsluchom svedkov - ostatných vlastníkov bytov (E. a p. Z.) , konateľa spoločnosti K., bankovými výpismi až do mája 2014 - preukazujúcimi, že platby riadne na účet spoločenstva poukazovali. Súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal, nakoľko pre rozhodnutie vo veci nemali žiaden význam, keďže posúdil žalobu ako nedôvodnú pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Žalobca 1) po tom, ako bolo dokazovanie vyhlásené za ukončené, súdu doručil svoje vyjadrenie zo dňa 18.6.2017 a 21.6.2017 a predložil doklady o platbách z účtu G. na účet A.faktúru o cene opravy strechy a fotografie strechy bytového domu. Na tieto doklady súd neprihliadal, keďže dokazovanie vo veci už bolo vyhlásené za skončené. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 14 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 11 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom ku dňu 18.05.2014, o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie obaja žalobcovia.

11. Žalobkyňa 2) sa podaným odvolaním domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Uviedla, že súd má v konaní postupovať tak, aby aj strana sporu, ktorá nemá právne zastúpenie, dostatočne porozumela súdnemu konaniu, úkonom súdu , jeho poučeniu a rozhodnutiu súdu. Dôvodila, že každý prehlasovaný vlastník bytu má proti ostatným vlastníkom bytov právo požiadať súd o ochranu, čo súd priznal v bode 16 svojho rozhodnutia, no následne toto právo zaprel, čo je pre nich nepochopiteľné a zmätočné . Naviac bod 17 odporuje právu, nakoľko niekoho pripraviť o strechu nad hlavou (majetok) je jednoduché, čo predviedol žalovaný. Nerozumela tvrdeniam súdu, tieto sú pre ňu nezrozumiteľné a nepochopiteľné, ale sú aj v rozpore s právom z dôvodu, že súd zapiera právo podať žalobu, pričom toto právo je uvedené v zákone (bod 16), čiže súd bráni využiť nárok na ochranu majetku , vlastníctva a strechy nad hlavou, ak súd žalobu zamietol, no pre ňu pochopiteľný dôvod neuviedol. Uviedla, že žalovaný súdu nepreukázal reálnu existenciu dlhu, ktorý mal spôsobiť dražbu ich bytu, naopak, oni nedôvodnosť dražby preukázali, a to najmä neexistenciou dlhu, pričom súd im zabránil získať z agendy spoločenstva dôkazy, čo považuje za nepochopiteľné. Žalovaný počas pojednávania priznal, že má agendu spoločenstva v garáži, ktorú má vo svojom vlastníctve v bytovom dome, aj keď ju aktuálne prenajal, čiže k agende spoločenstva má prístup cudzia osoba, nájomník a súd túto skutočnosť ani nezapísal. Žalovaný má tak agendu stále k dispozícii, ale k veci sa stavia odmietavo. Vytýkala súdu prvej inštancie, že neuviedol v odôvodnení rozsudku, že funkcia predsedu spoločenstva (žalovaného) zanikla 26.08.2014 zo zákona a tvrdenie sudcu o vzdaní sa funkcie štatutára je nesprávne a zavádzajúce. Uviedla, že spoločenstvo vôbec nemá písomnosti spoločenstva k dispozícii, aktuálne ich vlastní žalovaný, čo je súdu známe, a teda nevie, prečo by sa mala obrátiť na spoločenstvo, čo považujú za nelogické, nakoľko prístup a kľúč od miestnosti, kde sa agenda nachádza, má len žalovaný

a jeho nájomník. Ďalej uviedla, že žalovaný sa nezbavil zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil ani samotným vzdaním sa funkcie štatutára spoločenstva a ani zákonným zánikom jeho funkcie, čiže musí niesť zodpovednosť za svoje konanie a znášať následky bez ohľadu na lehotu. Za dôležité považovala to, čo žalovaný vykonal v čase, keď bol právne zodpovedný za škodu, pričom sám vôbec nevie súdu ničím preukázať existenciu dlhu, ktorý reálne neexistoval. Súd tak napomáha podvodnému konaniu žalovaného, ktorý si rád vymýšľa a má problém s dôkazmi a svoje tvrdenie nevie a nedokáže preukázať, čo mu súd toleruje. Výpovede navrhnutých svedkov, ktorých súd nevypočul, sú rozhodné a priamo súvisia s tvrdením súdu v bode 17 a v bode 18, nakoľko nie je v jej silách, aby niekoho doslova dotiahla na súd, alebo donútila pripojiť sa k žalobe, aby bola naplnená podmienka určená súdom v bode 17, 18, ktorú však žiaden zákon nespomína. Vyslovila názor, že nie je známe, v čom konkrétne bol žalovaný úspešný, ako tvrdí súd, keď žalobu zamietol ako celok, čiže nemal vo veci vôbec konať, nemal sa vyjadriť k jednotlivým bodom žaloby, čo je nelogické a nezrozumiteľné. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa jednoznačne nevyjadril a nezdôvodnil, prečo by nemal byť pán A. žalovaným, keď oni ako žalobcovia majú právo na podanie žaloby, ak sú narušené ich majetkové práva a navyiac niet pochyb, že žalovaný im spôsobil škodu a sám konal proti pravidlám, nie je ustálené, či v rámci zhromaždenia vlastníkov bytov ich dlh existoval alebo nie a či bola nutná rekonštrukcia strechy, a či obsah písomnosti bez príslušného obsahu je platný a zákonný, alebo absolútne neplatný. Vytýkala súdu prvej inštancie, že tri roky akceptoval ich žalobu a následne ich práva zaprel a žalobu ako celok zamietol. Žalovaný ničím nepodporil tvrdenie uvedené v písomnosti zo dňa 18.05.2014, čiže aj skutočnosť a dôkazy o údajnom dlhu vo výške 1.151,05 Eur má znaky absolútne neplatného právneho úkonu, keďže žalovaný nedodržiaval pravidlá, keď ako štatutár sám a vo svojom mene zvoláva stretnutia, ktoré súvisia s rozhodovaním orgánu spoločenstva. Súd mal zaviazat' žalovaného zdôvodniť a preukázať existenciu dlhu na základe skutočného dôkazu, pričom súd si osvojil len pochybné tvrdenia žalovaného, čiže nie je zrejmé, ako dospel k záveru, že dražba bytu žalobcov bola dôvodná a prečo vlastne takémuto tvrdeniu žalovaného uveril. Záver súdu, že žalovaní (správne zrejme žalobcovia) sa nemali právo obrátiť ako prehlasovaní (zrejme vlastníci bytu) na súd, je v hrubom rozpore s právom, právnou istotou a súdnou ochranou. Ďalej uviedla, že nerozumie výrazu súdu, ktorý používa - nedostatok vecnej pasívnej legitímácie, keď súd ani neodkázal na zákonné znenie, kde by sa niečo podobné uvádzalo a nedáva im to logiku, keď súd týmto tvrdením bráni im podať samotnú žalobu. Nevie preto, aký je skutočný dôvod zamietnutia žaloby, keď jej zamietnutie je v rozpore s právom na súdnu ochranu ohrozených práv a jej právo ako prehlasovaného, hoci len jedného vlastníka bytu, je uvedené aj v bytovom zákone. Vyslovila názor, že pokiaľ si súd myslel, že nemá právo obrátiť sa na súd, nemal vôbec otvoriť pojednávanie. Rozhodnutie súdu preto považuje za rozporné, až zmatečné.

12. Žalobca 1) sa podaným odvolaním domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nezákonný, plný závažných procesných chýb a právnych pochybení s nulitnou právnou argumentáciou. Uviedol, že pokiaľ by platila zásada, uvedená súdom prvej inštancie v jeho rozhodnutí, žiadny prehlasovaný vlastník by sa vo svojom mene fakticky nikdy nemohol obrátiť na súd, ani sa právne brániť a napadnúť svojvoľné výčiny štatutára - predsedu spoločenstva. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa javí v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky a základnými ľudskými právami, ako aj právami zaručenými štátom. Vytýkal súdu prvej inštancie, že žalobu zamietol, čo však náležite a najmä právne nezdôvodnil, keď nepoukázal na žiadne znenie v právnej úprave, na báze ktorého dospel k znepokojujúcemu a práva žalobcov poškodzujúcemu rozhodnutiu a v podstate im odoprel právo súdnej ochrany, keď žalobu zamietol. Súd prvej inštancie neuviedol žiaden dôvod, prečo žalobu zamietol a odoprel žalobcom právo súdnej ochrany a považoval za normálne, že mali prísť o strechu nad hlavou, a to z dôvodu ničím nepodloženého, vyplývajúceho len zo špekulácie žalovaného, ktorým sám súdu nepredložil žiaden dôkaz o existencii ich dlhu a ani nemohol, nakoľko žiadny dôkaz neexistuje. Žalovaný sám súdu v rámci pojednávania priznal, že všetky písomnosti, súvisiace so spoločenstvom, má u seba uzamknuté vo svojej garáži, s čím sa súd nevysporiadal a vážne poškodil právo na spravodlivé konanie. Súd právne ničím neosvedčil, že ich žaloba bola nedôvodná. Uviedol len tri znenia ustanovenia (§ 255, § 262, § 365 CSP), ktoré s podstatou rozhodnutia vôbec nesúvisia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol toľko, že žalovaný ako predseda spoločenstva je jedným z orgánov SVB a jeho štatutárnym orgánom, čo vyplýva z § 7c ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., avšak následné tvrdenie súdu prvej inštancie, že predseda spoločenstva koná v jeho mene, avšak nemá samostatnú právnu subjektivitu, považuje za pochybné a fakticky zavádzajúce. Súd prvej inštancie nemá ustálené, koho a kedy, za akých podmienok možno fakticky žalovať, ak sú splnené podmienky podľa § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. Vytýkal súdu prvej inštancie, že zápisnica z pojednávania nezodpovedá reálnemu

priebehu konania ako je dĺžka pojednávania, komunikácia sudcu s inými osobami počas pojednávania, odchýlky v zápisnici z pojednávania, čo je zrejmé z audiozáznamu. Právne zdôvodnenie ustanovením § 14 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a § 11 ods. 6 považoval za nepostačujúce, keď za rozhodné v danej veci považoval ust. § 6 ods. 3, ods. 4, § 7c v celom rozsahu, najmä odsek 2, odsek 4, odsek 7, § 10, § 14 ods. 5 zákona č. 182/1993, ktorým sa súd z neznámeho dôvodu vyhol. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nešpecifikoval a nevysporiadal sa s právnickou osobou K., keďže jej status a oprávnenia, pokiaľ sa týka správy bytového domu a príslušnosti konkrétneho subjektu, u ktorého sa mali sústreďovať finančné prostriedky od vlastníkov bytov spojené s užívaním bytu v osobnom vlastníctve a nevykonal výsluch štatutára tejto firmy, a to bez vysvetlenia. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za neplatný, neúčinný a fakticky by ho ani nebolo možné oficiálne stranou sporu napadnúť odvolaním, keďže nie je podpísaný sudcom, čo je legálna podmienka jeho platnosti.

13. Žalovaný k odvolaniam žalobcov 1), 2) uviedol, že sa v celom rozsahu s rozsudkom súdu prvej inštancie stotožňuje.

14. Žalobca 2) vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne 2) uviedol, že sa s jej názormi stotožňuje. Dodal, že súd prvej inštancie neuviedol žiadny relevantný, a najmä legálny dôvod, prečo žalobu po troch rokoch zamietol, navyše, keď rozhodoval i o predbežnom opatrení. Mal za to, že v danej veci súd nesmie žalobcom odoprieť právo na súdnu ochranu, nakoľko by porušil článok 46 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie im zabránil nahliadnuť do agendy spoločenstva, pričom uvedenú agendu má k dispozícii nájomca bytu žalovaného, pričom v tejto agende sú bankové výpisy, osobné údaje vlastníkov bytov a súd neprekážalo priznanie žalovaného a súčasne zaprel legálne právo žalobcov nahliadnuť do agendy. Konštatoval, že súd náležite, a najmä pochopiteľne svoje zdôvodnenia rozhodnutia nezaprotokoloval, a keď žalobkyňa 2) tvrdí, že nerozumela zdôvodneniam súdu v predmetnej veci, súd konal a vyjadroval sa pre žalobcu nezrozumiteľne a nepochopiteľne, čo je neprípustné aj podľa ustanovení CSP. Samotný žalovaný uvádzal súd do omylu, pričom jeho verbálny prejav a neprítomnosť na vyhlásení rozsudku sú povšimnutia hodné. Je nepochopiteľné so zreteľom na pasivitu súdu v tejto súvislosti, pretože súd pojednával tri hodiny a následne takmer po mesiaci vyniesol rozsudok, že žalobu odmieta, čo je nelogické a iracionálne. Pokiaľ by súd žalobu odmietol v roku 2014, žalovaný by nemal nárok na trovy konania. Samotný súd tak týmto konaním a správaním poškodzuje jeho práva a spôsobuje mu potencionálnu finančnú ujmu. Zdôraznil, že žalovaný zapríčinil a ako jediný zodpovedá za to, že orgán spoločenstva mal rozhodnúť okrem iných pochybností aj o dražbe bytu žalobcov, na čom mal enormný záujem, jedná sa o rozhodnutie od žalovaného a je protiústavné žalobu neprijat'

15. Žalobkyňa 2) vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu 1) uviedla, že sa s jeho názormi zhoduje. Uviedla, že nerozumie, prečo súd vo veci vlastne pojednával, keď nevysvetlil dôvody k tomu, čo je kritické a vyplýva to aj z názorov žalobcu 1) v odvolaní. Pripája sa tiež k názoru žalobcu 1), že súd nemôže odmietnuť žalobu v tejto veci, keď sa sám presvedčil, že dôkazy existujú, boli navrhnuté nové dôkazy, vypočutie svedkov, čiže súd sa v rámci pojednávania presvedčil, že sú v práve, je dostatok dôkazov, no z nepochopiteľných dôvodov a nezrozumiteľných dôvodov žalobu odmietol. Žalovaný sa k ničomu nevyjadroval z dôvodu len jemu známemu výsledku, alebo aby sa nezamotal do vlastných klamstiev, čo ukážkovo vykonal aj počas pojednávania vo veci, keď na otázky opakovane odpovedal neviem a nemal ani záverečnú reč.

16. Žalobca 1) vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že právne povedomie žalovaného je také nízke, že nedokáže vo svojom stanovisku ani správne označiť stranu konania, čo je dôkaz nielen o neschopných právnych percepciách, ale aj elementárnej iracionálnej nelogike, a to chcel bez dôvodu ich pripraviť o majetok, no súd náležite nereagoval a ignoroval štátom chránené práva a chránené záujmy. Samotné súdne konanie v danej veci nebolo vedené v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, odporuje garanciam zo strany štátu, súd ignoruje procesné právo a ani sám rozsudok nenapĺňa štandardy určené zákonodarcom a ani nemôže nadobudnúť právoplatnosť, je nepreskúmateľné, nakoľko ho neverifikoval samotný sudca, čo je možné konštatovať okrem iných flagrantných pochybení a právnych nesprávností. Žalovaný vyfabuloval dôvod, ako ich pripraviť o majetok z dôvodu, ktorý nebol reálny, žalobcovia aplikovali legitímne právo k žalobe, ktoré súd zapiera, čiže mali prísť o majetok z im neznámeho dôvodu a súd samotný ignoruje článok 20 Ústavy Slovenskej republiky, článok 17 Charty základných práv EÚ, článok 1 prvého dodatku Dohovoru, článok 6 ods. 1

Dohovoru, článok 47 Charty, článok 46 Ústavy Slovenskej republiky, článok 154c Ústavy Slovenskej republiky.

17. Žalobkyňa 2) vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že sa s názorom žalobcu 1) zhoduje, nakoľko súd mal vyhlásiť absolútnu neplatnosť hlasovania vlastníkov bytov, nakoľko žalovaný ako zodpovedný štatutár nedodržiaval postup, ako vyplýva zo zákona a v súvislosti s hlasovaním, ktoré bolo dôvodom, že žalobcovia mali stratiť vlastnícke právo k bytu. Za nepochopiteľné považovala, že žalovaný v tejto veci tvrdil, že už nie je štatutárom a vec sa ho netýka, no k odvolaniu žalobcov na rozhodnutie súdu sa vyjadruje, čo nedáva zmysel, no je to dôkaz, že žalovaný si vždy robí, čo chce, čo sa mu hodí, pričom súd sa nevyjadril vôbec k tomu, či žalovaný stratil zodpovednosť za svoje hrubé a protiprávne konanie.

18. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadeného odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

19. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcami 1), 2) vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalobcov uvedené v podanom odvolaní, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalobcami preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

20. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

21. Žalobcovia 1), 2) v podanom odvolaní uplatnili predovšetkým odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a dôvodili, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

22. Podstata odvolacieho dôvodu podľa citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov sporových strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovanému zákonnému ustanoveniu. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

23. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na nedostatku vecnej pasívnej legitímácie.

24. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana civilného sporového konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne

legitimovaný) a strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný).

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby sa niekto stal stranou sporu, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, stačí, ak podá žalobu (v takomto prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takomto prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a druhá strana sporu subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom sporovom konaní používa pojem vecná legitimácia.

26. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na strane koho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca) nie je nositeľom tohto hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o ktorom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/192/2004).

27. Vecná legitimácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/214/2011).

28. Rozhodujúcou otázkou pri posudzovaní opodstatnenosti žaloby žalobcov v danej veci bola otázka vecnej legitimácie, konkrétne pasívnej legitimácie žalovaného. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov zo dňa 18.05.2014 a umožnenia nahliadnutia do agendy A. týkajúcej sa správy domu alebo čerpania fondu prevádzky a údržby, je bez akýchkoľvek pochybností, že pasívne legitimovaným subjektom, čiže nositeľom hmotnoprávnej povinnosti sú v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. ostatní vlastníci bytov, t.j. všetci vlastníci bytov v bytovom dome, ktorí musia vystupovať v konaní buď na strane žalobcov alebo na strane žalovaných. Uvedený záver vyplýva z ust. § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., z ktorého vyplýva, že vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaní, rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestoroch, príslušenstve a pozemku na schôdzi vlastníkov. Pokiaľ žalobcovia 1), 2), ktorí v danej veci sú nesporne aktívne vecne legitimovaní, chceli byť so svojou žalobou úspešní, museli na druhej strane sporu ako žalovaných označiť všetkých ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, kde sa nachádza byt žalobcov 1), 2). Súd prvej inštancie správne uviedol, že všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov sa musia konania zúčastniť (buď na strane žalobcov alebo na strane žalovaných) a to i v prípade žalobcami uplatneného nároku na nahliadnutie do agendy spoločenstva. V opačnom prípade žaloba trpí nedostatkom vecnej legitimácie, pre ktorý nie je možné žalobe vyhovieť. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že výrok právoplatného rozsudku je záväzný len pre strany sporu a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak (§ 228 ods. 1 CSP). Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobcovia svoje nároky neuplatnili proti všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome, ich žalobe pre nedostatok vecnej legitimácie nebolo možné vyhovieť.

29. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP daný nebol.

30. Žalobcovia uplatnili i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodili, že súd prvej inštancie porušil právo na spravodlivý súdny proces, nakoľko jeho rozhodnutie je nezrozumiteľné, zmätočné, nepochopiteľné, nerozumejú mu, nemalo sa pojednávať a pod. .

31. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a jeho podstatou je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby všeobecný súd sa stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Je nesporné, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je jasné a zrozumiteľné a dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov na obranu proti takémuto uplatneniu.

32. Z ustanovenia § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich hodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá o to, aby odôvodnenie jeho rozhodnutia bolo presvedčivé.

33. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa citovaným ustanovením § 220 ods. 2 CSP riadil, uviedol, čoho sa žalobcovia podanou žalobou domáhali, uviedol stanovisko žalovaného, uviedol, aké dôkazy vo veci vykonal, uviedol svoje skutkové zistenia a právne posúdenie k danej veci. Žalobu zamietol pre nedostatok vecnej legitímácie. Odvolací súd zastáva názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je riadne odôvodnené v súlade s ustanoveniami § 220 CSP.

34. Odvolacia námietka podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP dôvodná nebola.

35. Žalobcovia uplatnili i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) a nevykonal výsluch nimi navrhnutých svedkov.

36. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo znenia ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP vyplýva, že citovaný dôvod na odvolanie nie je daný v prípade každého opomenutia vykonania navrhnutých dôkazov, ale len v prípade, pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, teda dôkazy, ktoré by mohli spôsobiť preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej.

37. Pokiaľ žalobcovia navrhovali výsluch svedkov - ostatných vlastníkov bytov (E. Z. a p. Z.), konateľa spoločnosti K..., bankovými výpismi až do mája 2014 - preukazujúcimi, že platby riadne na účet spoločnosti poukazovali, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že vykonanie týchto dôkazov nebolo dôvodné, nakoľko pre rozhodnutie vo veci nemali žiaden význam, pretože dôvodom zamietnutia žaloby v danej veci bol nedostatok vecnej legitímácie.

38. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP daný nebol.

39. Odvolací súd preskúmaním spis nezistil žiadne pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

40. Odvolací súd tiež konštatuje, že z ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu

(prvoinštančného i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces.

41. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní tiež nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

42. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane rozhodnutia o trovách konania, ktoré neboli vecne odvolateľmi spochybnené.

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal proti žalobcom 1), 2) náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

44. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).